

השבוע פוזל בשיגור גולגולת פולקס באינטרנט, ומפיק
באגד ישיבה קריה משה ופייסבוק. מאמנים אפקר...

שבוע

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
וילך | 290

אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להגיד...

תשלימו / אני

לעולם אל תתנצל על

מי אני / רפאל ב'

אני שמח כשאני מרגיש טוב עם עצמי ועצוב כשלא. אם נקודות
חיצוניות מגדירות אותי: דברים שעשיתי, דברים שאמרו עלי,
הערכת הסביבה - התחושה שלי תשתנה מקצה לקצה לפי קצב
האירועים, ותמיד היא תיקבע לא לפי מי שאני באמת.
מי אני באמת? מה מייחד אותי מאנשים אחרים? המעשים
שעשיתי? המשפטים הקבועים שלי? המראה החיצוני?
ה"אני" הטוב שבפנים, שפשוט שונה מכל "אני" אחר שיש. אין
עוד אחד כמוהו. יש לו שליחות שרק הוא מותאם לבצע. ל"אני"
הזה יש גוף ודיבורים ומעשים. אבל הוא זה הוא. והוא זה אני.
ובגללו אני שווה, ותמיד הוא יהיה. לא משנה מה יאמרו עלי ומה
אחליט לעשות. כשאצליח להחדיר את ההבנה הזו, תמיד אחוש
בעל ערך, ואני חושב שאוכל יותר לשמוח.
וביום כיפור, כשאנתק קשרים בעייתיים מהעבר, אשתדל לזכור
ש"אני" באמת זה לא החטא, אלא מה שהיה ונשאר תמיד טוב.

זה המקום אכילה חלילה, וליאור שיריאל. יש לכם מה להגיד?

falmarooo@gmail.com

לשמוח ולעשות

תארו לעצמכם ש:באמצע תפילת יום כיפור
אחיכם הקטן ניגש אליכם ושואל: עד
איפה ביד ליטול אחרי שירותים?

אז מה עושים? בבוקר יום כיפור ייטול
אצבעותיו עד מקום חיבורן לכף היד, וכן
לאחר שיצא מבית הכסא, ירחץ ידיו עד שם
פעם אחת, ויש נוהגים שלוש פעמים.

לאחר נטילת הידיים בבוקר יכול להעביר את
אצבעותיו על העיניים ולנקותן. אם נשאר
לכלוך, יכול לשטוף במים. וכן אם התלכלכו
ידיו מותר לרחצן, ולא יתכוון לתענוג.

ילדים וילדות מגיל תשע (כשהם חלשים) או
מגיל עשר (כשהם בריאים) מוחכים אותם
לצום כמה שעות.

בהבדלה במוצ"ש מברכים על בשמים בגלל
שהנשמה היתרה הסתלקה. ביום כיפור אין
נשמה יתרה, ולכן לא מברכים על בשמים.

בהבדלה במוצ"ש מדליקים נר כי האש נוצרה
לראשונה במוצ"ש, וכן כי בשבת היה אסור
להשתמש באש וכעת מותר. במוצאי יום כיפור
קיים רק הטעם השני ולכן יש להבדיל רק על
"נר ששבת" - נר שדלק ביו"כ ונאסר אז
בשימוש, וכעת הותר. בדיעבד שאין לו, יכול
להדליק נר חדש מהנר ששבת של השכנים.

חיונינו של ז"צ

קוממיות

לשפסקדנו לא אהליש. חלד לא הפגני איך אפשר אפילו
אם רבי חקייבא אמישלפא לאבא במסדרה לא כשרה ומחבא
החיל אהפאצ' חלוא, אמרה פגאלי יפודיג בכאב שקט.

הקול שלה פלטיק אב כולן, אפליניי פאפא אילי. "זה לא
נקרא פשוטא...". חנה שיראל. "מה לא פשוטא? לשנייה
קראים פלח מלכא אלא?" אמרה יפודיג.

"הם לא בדיוק באהג דגלה, אבא יש להם זכאג של קידוש
השם", אמרה גפילי, "יש קידוש השם בזה שאנחנו חיים
כיפודים אמרל פסיכון שבה, אכשאר נהרג רק בגלל
לפא יפודי, פא מוכיח אב פסיכון בזה, ומראה אכא פלח
אב דלולא פא אלא שבוחר אכא אילא מלחא פאליים".

פוגייג ירדנא מהרכבה פקל אפאנא אהקדס אכיוון פכאל.
כא אחר פכב בקבם שלה, אפויכא פמולג דלך. אני
נצמדתי אלארד מימין. גך כדי דיבור איה פלטיק אכרה
מבט. פלטיק שלה פיהג בקפא יגך ממה שזכרה.

"כשאני חושב על זה", היא אמרה לי, "קידוש השם זה
משלם שלישי אכ יפודי, אם אב בחק ממלח פא מחלל אב
השם". פלח אכאל. פגפטיק על פאכני. במקום שמחזיר
נשמה צפא אב פלח אכא מבהנים אביקש מפי אפלי
מלשים חיצוניים. ריח טהרה חמד פאלי. אפני פא. גפלה.

לשבוע שלום, אילישה.

לפא יפודי, שונה ממי שנפטר פשוט כי פא נפטר. "אפי
מה שאב אלארד. אם חילוני שנרצח פלטיק פא פלח
מלכא!" חנה יפודיג. "נכון", שיראל חנה פלטיק. "מה
לא?"

"כי פא לא פלטיק אמסר אב נפשו. פשוט פלח אלא. אב
מה פא דלי מסבא שלי?" אכל פלטיק שקט. "מה אם",
פאפטי, "יש הרבה רבנים שמא ירדלי, אלאמא כאא
לא שמל גרה ומלח ארנחא על קידוש השם".

פלח אהנה פרכבה פקל. אידיון חיכו זאג חרדי מבלגר,
שני חילוי נטלי כיפה חרדי אחד. פויכא פמליך: "אב
אכרנים פיהג פרה שבר על שם חיל על קידוש השם,
אפלי פאכא יפיה שבר על זה שם פלח מלכא", אמרה
אלה.

ימה אב חנה אכל חנה של יפודיג? "לאא", פרי פא לא
חנה שם דבר בשביל זה?" פקטיג. "מה? פא יגך לא
חנה שם דבר! פא מסר אב פחיים של!" חנה שיראל.

חכשו כה פיהג כבר פיהג פניג. אפטיג לא פאחאקו
אכאג אפלישילא שמאכחא אלא פיה ויכא אחד משאג
אכאן. פרכבה פליחא חליון. אלה פלטיק אלא אפליח
שכנרד מהרכבה פקל נשם אפלישילא חנה דיון.

אבא פדיון פשוט פמליך גך כדי גולגולת. אכאגא ייאמר

זא אילישה. יש לי חברה, נקרא אב
אלה, שכבר כמה חדשים מפחדת אפסאב בירושלים
מחשש אפליח דריסה. אמרתי לה שפחדת של פלטיק
פא שנפחד חילא נאמלי, אפא אמרה: "אפני פחיים
פאנאליים, אני בכלל רוצה חילא". מה פיהג חנים אב?

כמה ימים אפני יאב כיפור, פיהג פלח יצא אסיר
בירושלים. מצאג אב חנה מסבאב בין מאל קברים.
שקט חנה אב פא. אפליים נקאן בקברים של קרובי
משפחה של פאן אפן סיפרו על פאלי שמאחרי פמלבה.

מדי פלח נחצרי אקרא אב שבה על כה מיני קברים
- פאן שמא פאן גאריכיס, פאן פרחים. פזיכא מביא
פלחין פכבא פכר פלח. אמרה פמלכיה: "כא פקברים
כאן פם פלח פמלך של חנה פלח מלכא שאנחנו
מכירים פא פכפכא. אכאן יש בסיס משאג - מסירא
נפס על קידוש השם". אכאן פא סיפרה על רבי חקייבא.

"איך אפשר אפילו חיל חילוני אכא חקייבא?!", חנה לי
יפודיג פמלח. פאמא פא שפכמא איה. מילשה אפנינו
פסאבה: "אבא אם חיל חילוני פא פלח מלכא פא אב
פא יפודי לאא". "אם סבא שלי נהרג כיפודי לאא",
אמרה יפודיג. "מה, פשוטא?" "לא, פאנא דרכים".

"זה לא אלא דברי", שיראל פכדחנה, "מי שנרצח בגלל

32 אִי אִקְרֵא

יש לי שאלה על התפילה של יום כיפור: אם בתפילה הקודמת התוודיתי על כל העבירות, ומאז הייתי בבית הכנסת ולא עשיתי שום דבר רע, אז למה אני צריך להתוודות על אותם דברים עוד פעם גם בתפילה הזו? אם זה כבר נסלח – למה להזכיר את זה שוב?

אולי כדי שזה יימחק, צריך להתוודות גם בערבית וגם בשחרית וגם במוסף וגם במנחה וגם בנעילה?

מה ההגיון בזה? חטאתי רק פעם אחת, לא חמש!

אגיד לך משהו על פי מה ששמעתי פעם מהרב דוד פוטש שליט"א: החטא הוא לא שטוח, הוא לא חד מימדי. הוא פועל עלינו בכמה מישורים בו זמנית.

אילו מישורים יש?

ניקח לדוגמה תלמיד שיושב על כסא הנהג במבחן נהיגה, ומרגיש היטב מהו "יום הדין" ויש כמה וכמה הבדלים בין הטסט לראש השנה, אבל ככה הוא מרגיש. מה התלמיד הזה עושה עכשיו?

משקשק?

אתה פסימי. הוא יכול גם להרגיש רגוע! אם הוא הגיע לכאן, זה אומר שהמורה שלו רואה שהוא מוכן ואמנם נכון שהוא לא יודע מה יקרה במהלך הטסט, אבל חוסר הידיעה ממנה שיקרה בעתיד לא חייב לשקשק אותו. אבל יודע מה? נלך עם הבחור שהצגת – הוא משקשק מפחד. הוא עושה עוד משהו?

מחזיק בהגה?

כן. והוא גם חושב משהו?

כל הזמן. הוא שם לב למכוניות מכל הכיוונים, הוא מנסה להיזכר באיסורי עשיית פרסה בהמשך הדרך, המח שלו לא נח לרגע.

אז הוא נוהג, מרגיש פחד, חושב, מן הסתם הוא גם רוצה לקבל רשיון, ולכן הוא נמצא פה... באותה פעולה יש כמה מישורים – גוף המעשה, הרגש שהרגשנו כשעשינו אותו, המחשבה, הרצון.

גם החטא שעשינו כולל כמה מישורים, וכעת אנחנו חוזרים אליהם ומנקים אותם. כל פעם מישור אחר: בערבית – את הצד המעשי, בשחרית – את הצד הרגשי, במוסף – את המחשבת, במנחה – אנו מתייחסים לחטאים בתמיכה: איך יכולנו לעשות מעשים כאלה שחמורים בעיני בורא עולם? בנעילה – הוידוי הוא סימון לה' מה אנו רוצים לנקות, ואז בא הנקיון השלם.

מקווה שאצליח לזכור מה בכל תפילה...

תרשום לעצמך במחזור. זה לא תיאוריה. מותר לבוא עם חומר פתוח. וגם עם לב פתוח לשינויים.

שעת סיפור

ר' יעקב משה חרל"פ זצ"ל היה נוהג לעבור לפני התיבה בתפילת נעילה. בתחילת חזרת הש"ץ, הרב היה מתפלל בדבקות, בניגונים והתלהבות עצומה. סמוך לאמצע חזרת הש"ץ רמזו לרב שהחמה עומדת לשקוע, והרב היה ממשיך את התפילה במהירות רבה כדי שהכהנים יישאו את כפיהם לפני השקיעה. כשהגיע בשלום ל"וישם לך שלום", חזרה ההתלהבות, והשמחה גדלה מאוד לקראת גמר היום הקדוש. סיפר ר' עמוס חכם ז"ל: פעם, ביקרה במקום קבוצת תיירים שאני מניח שרובם היו גויים, כדי לראות את תפילת הרב. בניניהם היתה תיירת אחת ראתה את הרב מתפלל בהתלהבות ובתנועות ידיים, ברשפי שלהבת אהבה, והתפרצה בצחוק רם מעזרת נשים. הוציאו אותה משם, ואני למדתי לקח חשוב: חוויה אחת יכולה לעורר רגש של לעג אצל מי שלא חונך, אך אצל מי שמוכן לכך, היא תעורר רגש של חרדת קודש.

המשב"צ:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.

עיצוב גרפי:

עיסור-סטודיו לעיצוב גרפי.

איורים: אריאל חצרוני.

תודה לצבאלי סקולניק.

falmarooo@gmail.com

(ע"פ "שירת הי"ם")

כמה אהבה מתבטאת ביום שמיוחד למחיקת המחיצות שנוצרו?

קורא קבוע

ל סולת פאול

מלך הענווה

חוזרים לשליטה, אבל שולטים על זה.

בפרשה מתואר טקס ממלכתי שהיה אמור להתקיים עוד שבוע וחצי. העם כולו, בלי יוצא מן הכלל, מתאסף ושומע את דברי התורה במעמד ה"הקהל".

למי הייתם נותנים לקרוא בתורה לכל העם? לכהן הגדול? לנביא? לרב הראשי?

ה' בחר באדם אחר. פחות משבוע לפני זה, ביום הרוחני ביותר בשנה, הכהן הגדול קרא בבגדי לבן את פרשת עבודת יום הכיפורים, אבל לקריאת התורה הלאומית, ה' בחר באדם שמגלם בקרבו את הכח הלאומי שלנו. המלך.

ועוד סיבה יש לבחירת המלך לקריאה זו:

אם להיות מלך זה לא פשוט – להצליח לתפעל ולהתמודד בו זמנית עם בעיות במערכות הביטחון, החוץ, הכלכלה, הבריאות ועוד – אז אצל מלך ישראל העסק נהיה קשה פי כמה. כי במקביל יש לו התמודדות קשה הרבה יותר.

להיות עניו זו משימה קשה, אז כשאתה מנהיג עם שלם... ואתה לא יכול להחליט לוותר עליה, כי כדי להיות כלי שדרכו מלכות ה' תופיע על עם ה', אתה צריך להיות כלי זך. ואתה מוכרח להכיר בכך שמצד עצמך אתה כלום, ואת כל הכח והיכולות קיבלת מלמעלה בשביל העם.

לשם כך, המלך מצווה להיות צמוד לספר תורה כל הזמן, שלא ליפול ממעלתו לבור של "כוחי ועוצם ידי". לפעול עם כל הכח במה שצריך, תוך כדי קישור 24/7 של הכח למי שנתן אותו. זה עדיין נסיון קשה, אבל משהו צריך לעמוד בו, וה' בחר בו לתפקיד הגדול.

ולקראו כעת בתורה. המלך, הוא האיש לקריאה הזו בזמן הזה. כעת נגמרה שנת השמיטה שבה הכל הפקר, ושוב היבול שלנו. שוב חוזר החשש שהבעלים ישכחו מי נתן להם את היבול וימנעו מהעניים את חלקם.

בחג סוכות, שבו (בשאר השנים) אוספים את היבול מהשדה ושומחים במעשי ידינו, והמצווה בו לאכול ולישון, אבל תחת כנפי השכינה, מתקבצים כל העם בבית ה', והאיש שמגלם את שיא השליטה והיכולת האנושית אומר להם שה' מצידו העניק להם שליטה בממונם, ומצידם הם צריכים להשתמש בשמחה במה שה' נתן להם, אבל לקשר את השליטה שלהם למקורה, ולא לתת לה לחרוג מהגבולות.

בין היתר, המלך מזכיר בקריאתו את מעמד הר סיני (ושבא לאחר שבעה שבועות, כמו שהמעמד הנוכחי מגיע לאחר שבע שנים). במעמד הר סיני נשמות ישראל פרחו. מי רוצה להישאר בגוף כשאפשר לדבוק בשכינה? אבל ה' רצה שהנשמות יחזרו לגופים וימלאו תפקיד ענק – יפעלו על ידם ויעשו את רצון ה' מבחירה.

ואחרי חג הסוכות, רוב העם עוזב את בתי המדרש שלמד בהם שנה שלמה, וחוזר לשדות, להצמיח את חיי המעשה, ולקשור אותם למקורם.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ גילת פרידא חוה בת רבקה ע"ה
לזכות כל עם ישראל

מוצאי שב"צ